

Η ΟΔΙΣΣΕΥΣ ΟΔΟΣ.

Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

(συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον.)

Τὸ πτωχὸν παιδίον εἶχε λοιπὸν ἀναχωρήσει, θῆμα τῆς αἰσχροῦς δειλίας τοῦ Ἑρρίκου! Ἡ διήγησις τῶν κορασιδῶν εἶχε τόσον ταραξεί τον Ἑρρίκον, ὥστε ἔλαβε τὴν πρώτην εὐκαιρίαν διὰ νὰ ἀπομακρυνθῇ. Προσέποιήθη ὅτι ἐζήτηε καὶ ἐπλησίαζε μίαν τράπεζαν, ἐπάνω τῆς ὁποίας ἦτο σωρὸς παιγνιδίων, ἐνῷ δὲ τὰ ἐξήταζε χωρὶς νὰ προσέχη εἰς κανὲν ἀπ' αὐτὰ, τὸ βλέμμα του συνήντησεν ἕνα κυνηγόν, ὠραιότατον κυνηγόν, ἐντελέστατον ὠπλισμένον καὶ ἐνδεδυμένον. Ὁ κυνηγὸς αὐτὸς ἦτο ἀπ' ἀρχῆς τὸ προσφιλέστατον παιγνίδιον τοῦ Ἑρρίκου, τῶρα δὲ ὅταν τὸ εἶδεν ἐνθυμήθη (ὁ Θεὸς ὅστις βλέπει τὰς καρδίας εἰσεύρει μὲ πόσῃ λύπῃ) τὴν ἡμέραν, ὅταν ὁ θεὸς τῆς Μαρίας τοῦ εἶχε δωρήσει τὸ λαμπρὸν τοῦτο παιγνίδιον. Δὲν ἤμπορει νὰ ἀποσύρῃ τοὺς ὀφθαλμούς του ἀπὸ τὸ δῶρον τοῦτο, τὸ ὁποῖον τοῦ ὑπενθύμιζε τόσον τὴν Μαρίαν, ἐνῷ δὲ τὸ ἠτένιζε τῷ ἐφάνη ὅτι εἶδε καὶ ἐξέλεον ἀπὸ τὸ δισάκκιον τοῦ κυνηγοῦ, τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο μέρος τοῦ ἐφοπλισμοῦ του. Τὸ λευκὸν τοῦτο πρᾶγμα ἦτο γραμματίδιον, τὸ ἀπέσυρε, τὸ ἐξεδίπλωσε καὶ εἶδε γεγραμμένας, ὡς μὲ πολλὴν βίαν καὶ σύγχυσιν εἰς μεγάλα γράμματα, τὰς ἐξῆς λέξεις—

«Ἑρρίκε, ἀγαπητέ μοι Ἑρρίκε! Σὲ ἀσπάζομαι καὶ δὲν θὰ σὲ λησμονήσω ποτὲ, ὅπως δὲν θα λησμονήσω ποτὲ τὴν μαμμᾶ. Ἦσουν τόσον καλῆς, ἐνῷ ὅλοι οἱ ἄλλοι μοῦ ἔκαμνον τόσα, ὥστε θέλω νὰ σὲ ἐνθυμῶμαι πάντοτε. Ἀ! καλὲ καὶ ἀγαπητὲ Ἑρρίκε, σὺ μὲ παρηγόρησες, ὅταν ὅλοι οἱ ἄλλοι μὲ ἐκατηγοροῦσαν! Ἐσὺ δὲν ἐπίστευσες τὰς συκοφαντίας των! Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σοῦ εἶπω, Ἑρρίκε μου, ὅτι ἐγὼ δὲν ἐμῆκα εἰς τὸ δωματίον τῶν δώρων. Ἀλλ' ἂν καὶ μὲ ἠδίκησαν αἱ παλαιαὶ μου φίλαι, ἐγὼ δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ ἀνταποδώσω κακὸν ἀντὶ κακοῦ. Μείνε ἡσυχος ὡς πρὸς τοῦτο. Δέν σε ἐζήτησα πρὶν ἀναχωρήσω διὰ νὰ σὲ ἀσπασθῶ, ὅπως ἤθελα, διότι δὲν ἐπιθυμῶ ἡ καλὴ σύνη σου καὶ ἡ καλὴ σου καρδιά νὰ γίνουν αἰτία δυσρεσκείας μὲ τοὺς ἄλλους, οὕτε νὰ θυμώσουν ἐναντίον σου ἐκεῖνοι, διότι ἐμείνεις φίλος μου. Ἐλπίζω, Ἑρρίκε μου, ὅτι θὰ τύχῃ νὰ κυττάξῃς τὸν κυνηγόν σου, ὁ ὁποῖος ἄλλοτε σοῦ ἤρρεσε τόσον καὶ ὅτι θὰ ἰδῇς τὸ γράμμα τοῦτο, τὸ ὁποῖον θὰ κρύψω μέσα εἰς τὸ δισάκκι του. Θὰ σὲ ἀγαπῶ πάντοτε.»

«Μαρία.»

Πᾶσα λέξις τῆς συγκινητικῆς ταύτης ἐπιστολῆς ἐνεπύγετο ὡς μάχαιρα εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Ἑρρίκου. Ἐτρεψε νὰ κλειδωθῇ εἰς τὸ δωματίον του, καὶ ριφθεὶς ἐπάνω εἰς τὴν κλίνην του ἀνελόθη εἰς λυγμούς καὶ δάκρυα. Ἀ, πόσον ἤθελε νὰ ἀπέθνησκεν!

Ἀπαυδῆσας τέλος ἀπὸ τὰ δάκρυα καὶ τὴν νευρικὴν ταραχὴν, ἡ ὁποία τὸν ἐκυρίευσεν ἤδη ἀπὸ τόσων ὥρων, ἀπεκοιμήθη, ἀλλ' ὁ ὕπνος του δὲν ἦτο ὁ ἀναπαυτικὸς ἐκεῖνος ὕπνος, ὅστις ἀκολουθεῖ τὰς ἡμέρας, τὰς ὁποίας διέρχονται οἱ ἄνθρωποι καλῶς, ἀλλὰ τεταραγμένους καὶ φρικώδους, ὅστις ἠῤῥησε τὴν ἀγωνίαν, ἐν τῇ ὁποίᾳ εἶχεν ἀποκοιμηθῇ. Ὅτε δ' ἐξύπνησεν, ἐκαίετο ὑπὸ πυρετοῦ.

Ὁ ἱατρὸς προσκληθεὶς εὐθὺς τοῦ ἀπηγόρευσε νὰ σήκωθῇ, ἀλλ' ἡ ἀπαγόρευσις αὕτη δὲν ἐλόγησε τὸν Ἑρρίκον. Ἀπ' ἐναντίας τῷ ἐφαινότο ὅτι τὸν ἀπῆλ-
λαττεν ἀπὸ μέγα τι βάρους. Ἡ ιδέα μόνῃ τῆς ἐσπερινῆς διασκέδασις, ὅτε θὰ διενέμοντο τὰ δῶρα τῶν Χριστουγέννων τοῦ ἐπροξένει φρίκην. Μὲ τί πρόσωπον θὰ ἐδέχετο ἐνώπιον πάντων τὸ δῶρον, τὸ ὁποῖον θὰ τῷ ἔδιδεν ἡ θεία του; Καὶ πῶς θὰ ὑπέφερε νὰ ἴδῃ νὰ στήνουν εἰς λαχείον τὴν ὠραιότητα κούκλαν μὲ τὴν λαμπράν της προῖκα, τὴν ὁποίαν ἡ θεία ἐσχόπευε νὰ δωρήσῃ εἰς τὴν Μαρίαν; Πῶς, βλέπων τὴν πολυτίμον κούκλαν εἰς ἄλλας χεῖρας — διὰ μόνην τὴν αἰτίαν τοῦ ἰδιοῦ του σφάλματος, — πῶς θὰ ἔκαμνε διὰ νὰ συκρατηθῇ, διὰ νὰ μὴ φωνάξῃ ἐνώπιον ὅλων: «Τὴν κούκλαν αὐτὴν, στεῖλατέ την εἰς τὴν Μαρίαν, εἰς τὴν Μαρίαν, ἡ ὁποία εἶναι ἀξία νὰ τὴν ἔχῃ! Ἐγὼ, ἐγὼ μόνος εἶμαι ὁ ἔνοχος!» Ἀλλὰ θὰ εἶχε τάχα — αὐτὸς, ὁ δεῖλος, ὁ ἄνθρωπος — τὸ θάρρος νὰ κάμῃ τοιαύτην τρομερὰν ὁμολογίαν;

Συνησθάνετο ὅτι δὲν θα εἶχε τὸ θάρρος, καὶ, ὡς πάντοτε, ἐπροτίμα νὰ ἀναβάλῃ τὴν φοδερὰν ἐκείνην στιγμὴν, ἀντὶ νὰ τὴν ἀντιμετωπίσῃ καὶ νὰ τὴν νικήσῃ.

Καὶ ὅμως, ἐὰν ἀνέβαλλε τοιοῦτοτρόπως τὴν ἐξομολόγησιν τοῦ σφάλματός του, ἡ δυσκολία θὰ ἠῤῥανεν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν πᾶσα ἡμέρα, ἥτις παρήρχετο θὰ τὸν ἔφερεν εἰς μεγαλείτερον πειρασμόν! Ἀπαξ ἀρχίσας νὰ ὀλισθαίνῃ ἐπὶ τῆς φοδερᾶς ἐκείνης κατωφερείας θὰ ἠδύνατο ἀρά γε νὰ σταματήσῃ; Εἰς ποῖα βᾶθῃ αἰσχύνῃς δὲν θα ἐκρημνίζετο; Ἐὼς ποῦ θὰ τὸν ἔφερεν; (ἀκολουθεῖ.)

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΛΟΗΓΟΣ.

(Κατὰ μίμησιν τοῦ ἀγγλικοῦ.)

«Ἐσὺ Κώστα ἄφησε τὸ κορίτσι! Ἀκοῦς; ἄφησέ την ἢ ἔρχομαι καὶ σὲ πετῶ στὸ γιολό!» — ἐφώ-
ἐφώναξεν ὁ Μάρκος, ἀλλ' ὁ Κώστας, εἴτε διότι δὲν ἤκουσεν, εἴτε διότι δὲν τον ἔμελε, ὅτι καὶ ἂν τῷ ἔλεγεν ὁ υἱὸς τῆς πτωχῆς χήρας κυρὰ Ματθαίου, ἐξηκο-
λούθει τὴν διασκέδασίν του.

Ὡραία διασκέδασις, μὰ τὴν ἀλήθειαν! Μεγάλος ἄνδρας, δεκαπέντε ἐτῶν παιδί νὰ κάθηται εἰς τὴν λέμ-

θον και με τὸ κουπί νὰ σπρώχνῃ κόρην ἑνδεκα ἐτῶν εἰς τὰ βαθειά νερά τοῦ λιμένος! Ἄλλ' ὁ κύρ Κώστας ἦτο υἱός, και μάλιστα μονογενὴς υἱός τοῦ καπετάν Ἀνδρέα, τοῦ πλουσιωτάτου καραδοκῆρη και κτηματίου τοῦ Ματαρᾶ— μικροῦ παραλίου χωρίου, κατοικουμένου ὑπὸ φαραδῶν και τῶν οἰκογενειῶν των. Ἡ δὲ δυστυχὴς κόρη, τὴν ὁποίαν ἐδασάνιζε τόσο ἀνάνδρως, δὲν εἶχεν οὔτε ἀδελφία οὔτε πατέρα νὰ τὴν ὑπερασπίσουν και νὰ τὴν ἐκδικηθοῦν. Ὡστε ὁ Κώστας ἐξηκολούθει με ὄλην του τὴν ἡσυχίαν νὰ ὠθῇ τὴν λέμβον κατεπάνω τῆς κόρης, ἥτις βοησιμένη εἰς τὰ νερά ἔως εἰς τὸν λαϊμόν μόλις και με δυσκολίαν κατῶρθωνε νὰ κρατήσῃ τὸ στόμα τῆς ἐλεύθερον, ὥστε νὰ ὁμιλῇ.

«Μή, Κώστα! Σὲ παρακαλῶ πολλὸ, κύριε Κώστα, ἄφυσέ με νὰ ἔβρω! Θὰ με πνίξῃς—δὲν ἤξεύρω κολῶμι!» Ἡ φωνὴ τῆς παρακλητικῆς και τρέμουσα ἔφθασε μέχρι τοῦ Μάρκου, ὅστις ἔπαιζε τοὺς βόλους εἰς τὴν ἀκρογιαλιὰν με ἕνα του σύντροφον. Ἐγύρισε και εἶδε τὸν Κώστα σπρώχνοντα τὴν πτωχὴν Ἀνέταν με τὴν ἄκραν τοῦ κουπίου του. Ἡ Ἀνέτα ἀφῆκε κραυγὴν ἀπελπισίας, ἥτις ὅμως διεκόπη εἰς τὸ μέσον, διότι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐβυθίσθη και ἔγεινεν ἄφαντος!

Ὁ Κώστας ἔμεινεν ἐμβρόντητος χωρὶς νὰ ἤξεύρῃ τί νὰ κάμῃ, πρὶν ὅμως συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ἀμυχανίαν του βλέπει τὸν Μάρκον, ὅστις εἶχε φθάσει κολυμβῶν, νὰ βοθίζεται ἐκεῖ ὅπου εἶχε γείνει ἄφαντος ἡ Ἀνέτα. Μετὰ μίαν στιγμὴν ἀνῆλθεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν κρατῶν τὸ ἀναίσθητον κοράσιον, τὸ ὁποῖον και κατῶρθωσε νὰ ἀναδιβάσῃ εἰς τὴν λέμβον χωρὶς τὴν βοήθειαν τοῦ Κώστα, ὅστις ἔστεκε και τὸν ἔβλεπεν ὡς βλάξ. Χωρὶς δὲ νὰ χάσῃ στιγμὴν ὁ Μάρκος δρασκελίζει και αὐτὸς τὴν πλευρὰν τῆς λέμβου και ἀντικρύζει τὸν Κώσταν.

«Δὲν ἤκουσες τί σου εἶπα; Νὰ σὲ μάθω ἱὼ νὰ πειράζῃς ἄλλοτε τὰ κορίτσια!»

Και ταῦτα λέγων ἀρπάζει τὸν Κώσταν ἀπὸ τὴν μέσσην και τὸν σφενδονίζει ὅσον φθάνει μακρότερον εἰς τὰ βαθέα ὕδατα τοῦ λιμένος. Τότε χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἤρπασε τὸ κουπί και ἐτράβηξε διὰ τὴν ζηράν· ἐκεῖ δὲ παρέδωκε τὴν Ἀνέταν εἰς τὰς χεῖρας μερικῶν γυναικῶν, νὰ τὴν ὑπάγουν εἰς τὴν καλύβην τῆς μάμμης τῆς και αὐτὸς ἐκάθισεν ὀλοβρεγμένος νὰ ἀποτελειώσῃ τοὺς βόλους του με τὸν σύντροφόν του.

Ὁ Κώστας ἐν τῇ μεταξὺ εἶχεν ἔδει κολυμβῶν εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος τοῦ λιμένος, και ἔτρεχε με ὄλην του τὴν δύναμιν πρὸς τὴν οἰκίαν του, παράφορος ἀπὸ ὀργὴν και ἐκδίκησιν. «Θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃ καλὰ ὁ κύρ Μάρκος τὸ λουτρὸν αὐτό!» Ἄλλ' ὅμως δὲν εἶχε

σκοπὸν νὰ ἐκδικηθῇ τὸν ἑαυτὸν του μόνος, διότι ἦτο δειλὸς και ἐφοβεῖτο τὸν γρόνον τοῦ Μάρκου, ὅστις μόλις δεκαπέντε ἐτῶν εἶχεν ἀνάστημα ρωμαλέον και μυῶνας σιδηροῦς.

* *

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ Μάρκος ἦτον ἐντελῶς στεγνός· εἶχεν ὑποφέρει τὸν καυτηρὸν ἥλιον προτιμότερον παρὰ νὰ ὑπάγῃ βρεγμένος εἰς τὸ σπίτι και συγχύσῃ τὴν μητέρα του με αὐτὴν τὴν ἱστορίαν. Διότι ἡ κυρὰ Ματθαίου, ἀφ' ὅτου ἔχασε τὸν ἄνδρα τῆς, ἦτο πολὺ νευρική, και τὸ παραμικρὸν πρᾶγμα τὴν ἐτάραττε και τὴν ἐφόδιζεν.

Ἐσηκώθη λοιπὸν ἀπὸ τὴν πεπυρωμένην ἄμμον και ἐπῆρε τὸν δρόμον τῆς καλύβης· καθὼς δὲ ἐπλησίασεν ἤκουσε φωνὰς συνομιλοῦσας· ἡ μία ἦτο τῆς μητρὸς του και ἡ ἄλλη... τοῦ Καπετάν Ἀνδρέα!! Ὁ Καπετάν Ἀνδρέας ἐφώναζε δυνατὰ, με θυμὸν, ἡ δὲ κυρὰ Ματθαίου μισοπνιγμένη ἀπὸ τὰ δάκρυα προσεπαθεῖ νὰ τὸν καταπραύνη.

«Ἄς σταθῶ ἐδῶ ἀπ' ἔξω ν' ἀκούσω τί ψευταῖς θὰ πῇ γιὰ μένα,» ἐσεκέφθη ὁ Μάρκος, «και τότε τὸν συγυρίζω!»

«Ξεύρεις πολλὸ καλὰ κυρὰ Ματθαίου,» ἔλεγεν ὁ Καπετάν Ἀνδρέας, «ὅτι τὸ σπίτι σου ἐδῶ εἶναι ὑποθηκευμένον διὰ ὀγδοήντα λίραις.»

«Τὸ ξεύρω, μάλιστα· ὁ μακαρίτης ἀφοῦ πλέον ἔσπασε τὸ πόδι του, τί νὰ μᾶς κάμῃ, και ἔτσι ἐλάβαμεν τὴν ἀνάγκην...»

«Καλὰ, καλὰ! Εἰξεύρεις προσέτι ὅτι τὸν τόκον τῶν ὀγδοήκοντα αὐτῶν λιρῶν, εἶναι χρόνος και παραπάνω, ὅπου δέν σας τὸν ἐζήτησα.»

«Ἐχετε δίκαιον, και ὁ Θεὸς νὰ σᾶς τὸ πληρώσῃ αὐτὸ τὸ καλὸ ποῦ κάνετε...»

«Καλὰ τὰ λόγια, κυρὰ μου, ἀλλὰ κότταξε ὁ υἱός σου πῶς μοῦ ἀνταπληρώνει τὸ καλὸ ποῦ σᾶς κάμνω! — Μοῦ ἐπέταξε σήμερα τὸ παιδί μου εἰς τὴν θάλασσαν και ἀπὸ ὀλίγον νὰ μοῦ πνιγῇ! —

«Νὰ σοῦ πῶ ἐγὼ, Καπετάν Ἀνδρέα, γιατί σοῦ τὸν ἔρριξα εἰς τὸ νερό;» ἀνεφώνησεν ὁ Μάρκος ἐμβαίνων ἐξαίφνης και ἀντιμετωπίζων τὸν ὀργισμένον πατέρα. «Ἐπείραξεν ἕνα κορίτσι—ὁ φοβητσαύρης! — τὴν ἔσπρωξεν εἰς τὰ βαθειά νερά και ἂν δὲν ἤμουν ἐγὼ νὰ τὴν ἐγλύτωνα θὰ ἐπνίγετο. Τοῦ εἶχα εἰπεῖ ὅτι θὰ τὸν ἐπέταγα εἰς τὴν θάλασσαν, ἂν δέν τὴν ἄφινεν ἡσυχον, ἀλλ' αὐτὸς ἐπέμενεν— ὥστε κ' ἐγὼ τοῦ ἔδωσα, τι τοῦ ἤξευζεν.»

Ὁ Καπετάν Ἀνδρέας δὲν ἤξευρε τί ν' ἀποκριθῇ πρὸς τὴν νέαν ταύτην ὀψιν τῆς ἱστορίας, ἀλλ' ἡ πατρικὴ φιλοτιμία κατέπνιξε τὸ αἶσθημα τῆς δικαιοσύνης.

«'Αδιάφορον μοῦ εἶναι τί εἶχετε οἱ δύο σας με δποιαν-
δήποτε γυφτοκόρην τοῦ χωρίου· τὸ παιδί μου δὲν
ἐννοῶ νὰ τὸ κακομεταχειρισθῇ κανεὶς, ἐὰν δὲ σὺ, κα-
κοῦργε ἀναίσχυντε, δὲν πείθῃσαι με τὸ καλὸν, θὰ δο-
κιμάσωμεν σφοδρότερα μέτρα! Ἄκουσε κυρά, τὸ συ-
νάλλαγμα λήγει εἰς τὰς 20 τοῦ μηνός, ἐὰν ἔως τότε
δὲν μου φέρῃς τοὺς παρελθόντας τόκους μαζὶ με τὸ
κεφάλαιον, θὰ μοῦ κάμῃτε τὴν χάριν νὰ μοῦ ἀδειά-
σῃτε τὸ σπίτι! Δὲν ἔχω ἄλλο τίποτε νὰ σοῦ εἰπῶ.»

Ἡ δυστυχὴς χήρα τὸν ἤκουσεν ὡς κανεὶς ὅστις
ὀνειρεύεται. «Νὰ ἀφήσῃ τὴν οἰκίαν τοῦ ἀνδρός της;
Νὰ μείνῃ ἄστεγος καὶ ἔρημος με τὸ παιδί της εἰς
τοὺς δρόμους;»

«Ποῦ νὰ τὰ εὗρωμεν τόσα χρήματα;» ἐτραύλισε.

Τὸ δένδρον Πάνδανος.

Εἰς τὴν εἰκόνα ταύτην παριστᾶται δένδρον ἄγνω-
στον εἰς τὴν Εὐρώπην, ὃ Πάνδανος, τὸ ὁποῖον φύ-
εται, εἰς τὰς νήσους τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, ἰδίως
εἰς τὸ σύμπλεγμα τῶν νήσων Τόγγα.

Ο ΧΡΥΣΟΥΣ ΑΙΩΝ.

Ἡ ἀπέναντι εἰκὼν παριστᾷ τὴν ὥραιαν ἐκείνην
ἐποχὴν εἰρήνης καὶ εὐτυχίας τὴν ὁποίαν ὑπεσχέθη ὁ
Θεὸς, ὅταν ὁλος ὁ κόσμος θὰ φωτισθῇ ἀπὸ τὸ Εὐαγγέ-
λιον καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι θὰ πιστεύσουν εἰς τὸν Χρι-
στὸν. Τότε θὰ ἐξαλειφθῇ ὁ πόλεμος ἀπὸ τὴν γῆν καὶ οἱ

Τὸ δένδρον Πάνδανος.

«Ἀντήσου με. Καπετὰν Ἀνδρέα, μὴ με βγάλης εἰς
τοὺς πέντε δρόμους!» καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

«Ὅπου θέλετε εὗρετέ τα. Αὐτὸ εἶναι ἰδική σας
δουλειά,» εἶπεν ἀποτόμως ὁ Καπετὰν Ἀνδρέας ἐξερ-
χόμενος.

Ὁ Μάρκος ἤρπασε τὸν πλάστηρην ἀπὸ τὸ τραπέζιον
τοῦ μαγειρείου, ἐὰν δὲ δὲν ἐρρίπτετο ἐπάνω του ἡ μή-
τηρ του ἐξάπαντος θὰ ἀφινεν ἐνθύμημα τῆς συνεν-
τεύξεως ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Καπετὰν Ἀνδρέου.

«Ἔννοια σου μητέρα,» τῆς εἶπεν «ὅ,τι καὶ ἂν μᾶς
κάμῃ ἐγὼ θὰ φροντίζω διὰ σένα.»

«Ναί, ἀλλὰ τὰ χρήματα!..»

«Θὰ βρεθοῦν καὶ τὰ χρήματα,» εἶπεν ὁ Μάρκος
γενναίως καὶ φιλήσας τὴν μητέρα του ἐξῆλθεν εἰς τὸν
κῆπον διὰ νὰ σκεφθῇ ἐν ἡσυχίᾳ περὶ τοῦ πρακτέου.
(ἀκολουθεῖ.)

ἄνθρωποι θὰ ζοῦν ἡγαπημένοι ὡς ἀδελφοί. Τότε καὶ
οἱ πλέον ἄσπονδοι ἐχθροὶ θὰ ἀγαπηθοῦν, καὶ ἐκείνοι
οἱ ὁποῖοι πρότερον ἐμίσουν ἀλλήλους θὰ συγκατοικοῦν
ἐν ὁμονοίᾳ.

«Καὶ ὁ λύκος θέλει συγκατοικεῖ μετὰ τοῦ ἀρνίου,
καὶ ἡ λεοπάρδαλις θέλει ἀναπαύεσθαι μετὰ τοῦ ἐρι-
φίου, καὶ ὁ μύσχος καὶ ὁ σκύμνος καὶ τὰ σιτευτὰ
ὁμοῦ καὶ μικρὸν παιδίον θέλει ὁδηγεῖ αὐτά.»

(Ἡσαΐας ια'. 1 — 10.)

Η ΧΑΙΔΗ.

Κατ' ἐπιτομὴν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

Ἀπὸ τὸ Μάϋενφελτ, ὥραιον χωρίον τῆς Γερμανίας
οἱ κατάφυτοι κάμποι διασταυροῦνται ὑπὸ μονοπατίου,
ἔως εἰς τοὺς πρόποδας ἐνδὸς ὕψηλοτάτου ὄρους τὸ ὁποῖον
ὕψώνεται σοβαρῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς ἐπάνωθεν τῆς,